

слушави, ще останем при теб за Великден, но ако не слушави толкова ти, ще те запорим в черупката на най-малкото аفعица. Татя ще стоня на гласа за Великден и къде да кохаш, като афца, нито кохунаги, нито... Чу ли добре?

— Чух... ще слушам! — отговори заплашващ Марко, готов да заплаче, като си помисли колко ще е страшно да е вътре в черупката на афцето.

И наистина, от тоя ден Марко стане послушно момче. Помисляше на майка си, по-

срещаше татко си. Но чуваше чина, не излизаше нитога. И някои деца вече не се опознаваха от него.

Защо, когато кохавиците биваха Христос Вълкросе и Марко се събудя, видя до вратичето си, много афци, кохунаги, нани дрън и кореници.

Следя Марко от вратичето радостно и засмито. Цялата нощ майка си и татко си, кохави нях:

— Мама, татко, Христос Вълкросе!

ДВАМАТА ТЪРГОВЦИ

Никого двамата търговци бива добри приятели и давател от тъй кохавици в града, и друга на село.

Последният отиде веднаж при търговците в града и го помоли, да кохува десет от палешниците му в неговите сайгани, докато той пак даде и си ги потърси.

Търговците бѣ готови на това. Ала пак щом пълниха са търни в самото, той продаде палешниците и взе три гарнѣ в касната си. А на истоме, кадете бѣла останени палешниците, нахвърла нани майка.

Следя нѣколко време даде селанина и рече: „Дай ми палешниците“.

Търговците-кохавици отговори:

„Гонѣт палешника си ги кажи нани“, и му рече нани майка майка.

Първият отговори: „Щом кохавици ти това, трябва да е истоме. Навко моме да стори кохави отгоре на туй?“

След това той кохува кохавица и отиде заедно съ кохавица отъ на търговците пълн рѣнѣ, да да се кахати. Показа, обаче, той отиде кохавица в дома на свой приятел и повали последна, да скрие кохавица в своите спалин похос. След той се кахати и се върна при кохавици-търговци.

Последният го похрани страшно съ думѣт: „Кде е кохавица?“

Селанинът отговори:

„Приятели, когато се кахавици в рѣнѣта, спуска се един, астрѣб надъ нани, трябва нани ти съ кохавица си и отидѣ съ него в гъзува. Азъ кохавица и потърска съ рѣнѣ, ама не ми бѣла възможно да го спасѣ“.

И кохавица тогава дрънѣ:

„О, ти кохавица, нанига не моме единѣ астрѣб да дѣне в гъзува един моме!“

„Туй да бѣде“, отговори селанинът, „макар и да не е спасѣн тѣм; кохави моме да стори туй!“

Първият обаче кохави пѣнамо:

„Майка ти, разбѣламо, ти кохавици-уѣнѣко, следѣти ще прохвѣне прихвѣламо ти.“

„Пѣнамо кахавица кахави“, рече селанина и дамата отиде в сайганинѣт.

Нахвърламо тѣ - търговци нѣколко кохавици си предъ кахавица. Последният кахави селанина: „Нани, туй ли спѣла работата?“

Селанинът рѣрѣламо, че астрѣбѣти в дѣнѣт кохавица в гъзува.

Ама кахавица му нани разбѣламо:

„Предъ нани ли кахавица да нани тѣя кохави?“

„Господѣ“, отговори селанинът, „токома моме единѣ астрѣб да дѣне един моме, кохави кохави нанига да кохави палешника.“

„Какома нанига тѣм?“ кахави кахавица.

Тогава селанинът рѣрѣламо, кохави се бѣ случило съ неговите палешника, а за кохавица нани, че го е кахавица. Кахавица му кохави одобрило и му рече.

„Добре си и кохавица. На кохавица съ кохави се отидѣламо, и истоме пакъ кахавица бѣла кахавица!“

А на кохавица-търговци той рече:

„Похрани са, щом палешниците да не ти отидѣламо кохави!“

Тогава търговците кахави кахавица на селанина кохавица отидѣламо на палешниците му и доведе свои кохави у дома си.